

С а д р ж а ј:

Миодраг Ђукић – [Баштиник](#)

Звучна кулиса нашег дијалога компонована је у складу са “бекграундом” драме “Баштиник” коју опсервирамо. Уместо бата корака, звукографијом титрају откуцаји срца:

ПОГОВАРАЧ:

Човек је просто устрашен од сценске енергије која притајена дрежди у том ситном и упорном дамару Баштиника. Лако је вама. Ви сте како рече колега Шеварлић, изразита, особена и препознатљива ауторска појава међу савременим српским драмским ствараоцима”.

АУТОР:

А шта рече поговарач?

(Пауза)

Цитирајте мало самога себе!

ПОГОВАРАЧ:

Поговарач рече... Како бих рекао...? Цитирам: “Ако писца, изнад свега, чини самосвојност његовог стваралачког рукописа, онда за Миодрага Ђукића можемо устврдити да је изразита, особена и препознатљива ауторска појава...”

АУТОР:

Не примам комплименте преко посредника. Кажите коначно шта ви кажете!

ПОГОВАРАЧ:

Захтевни сте, гос'ин Аутору. Захтевате третман Ваше драме из прве руке?

АУТОР:

Захтевам само да је не тумачите из прве снеруке...

ПОГОВАРАЧ:

Дакле, тражите од мене теоријско – есејистични монолог о Баштинику?!

АУТОР:

И најгора монодрама је боља од поговора.

ПОГОВАРАЧ:

Али ово је дуо – драма од поговора.

АУТОР:

Немојте ме терати да резилим и псујем на Црвено слово! Ја сам ипак професор Историје религије... > [>> види поговор](#)

Синиша ковачевић - [Зечји насип](#)

Разговор за поговор тече у савамалској биртији. На столовима плави карирани чаршави, металик црвена пепељара оштрих ивица намењена више сечењу дуванског дима него гашењу пикаваца, сланик и празна чинија од тврдо куваних јаја.

ПОГОВАРАЧ:

Сећаш ли се “Сине” есеја Цилета Лазина... “Добар дан Синиша Коваћевићу!” Читали смо га у радничкој мензи... “Плави салон” визави Академије.

АУТОР:

(Загледан у Саву кроз музгаво окно)

Као кроз маглу.

ПОГОВАРАЧ:

(Гледа кроз орошену чашу)

Парафразирам! “Синиша Ковачевић ће тек писати драме... и на несрећу, од тога можда и живети.”

АУТОР:

На срећу, ја сам велики драмски писац... чак сам написао и Велику драму. Ништа лакше него бити пророк моје каријере.

ПОГОВАРАЧ:

Зечји насип си жанровски одредио као “Савремену трагедију” Није ли то “контрадикцијо ин адјекто”?

АУТОР:

Ноћас је ноћ... Немој да бауљамо по теорији жанра.

ПОГОВАРАЧ: Твој “Олујни ноктурно у Савамали” одолео је критичарским ветровима.

АУТОР:

Нису то ветрови... то су прдежи.

ПОГОВАРАЧ:

’Де се сети Насипа... из далеких осамдесетих прошлога века. Као кроз ову савамалску маглуштину... сећам се да си тада био студент треће године... и да смо много више времена траћили у “Плавом салону” са дунђерима... него на предавањима типа ех катедра. Ако се онај ко Зечји насип поговара не вара, тај студентски рад се звао Последње капи?

АУТОР:

(Нагну до последње капи)

Конобар! Искапили смо, понови туру!

ПОГОВАРАЧ:

Зечји насип? Сложио бих се са оним критичарем од селектора да наслов звучи интригантано... > [>> види поговор](#)

Стеван Копривица - [Tre sorelle](#)

(Поговорљиви дијалог Стеве Копривице у улози АУТОРА и моје маленкости у роли ПОГОВАРАЧА води се у барци коју весламо по Бококоторском заливу од Прчња до Пераста, заобилазећи Госпу од Шкрпјела. Весламо у плавим маглама далеке прошлости Боке, јер весламо без кормилара. Бијели ленцуни надимају се под налетима јаког југа, док из даљине допире грмљавина надолазећег невремена.)

ПОГОВАРАЧ:

Богме Стево ти ћеш постати легендаран....

АУТОР:

Молим? Не чујем те од вјетра. Југо пуше ко махнит.

ПОГОВАРАЧ:

(Дерући се ко махнит)

Ти си наш усамљени драматичар мушког рода који у срж драмске радње ставља женске ликове. Ти елизабетанску драмску традицију третираш за суву шљиву?!

АУТОР:

Ма, пушти ме да веслам!

(Пауза)

Је ли, како то мислиш да сам легендаран?

ПОГОВАРАЧ:

Па тако, буквално... Тре сореле ти је драма – легенда у женској судбини, а опус ти се ослања на све саме легенде.

АУТОР:

Пре бих рекао да су то приче и приповести везане за одређене локалитете.

ПОГОВАРАЧ:

Штоно рече Молијер, и ти “своје благо узимаш тамо где га нађеш”.

АУТОР:

(Пљуну у дланове и нервозно пљусну веслом по ветром узнемиреној модрини)

Штоно рече Маркес, нема универзалног без локалног или ти штоно рече Капетан Миша, нема универзитета без локалитета... > [>> види поговор](#)

Драма Војник и лутка почившег драмског аутора Ђорђа Лебовића, творена је у Тел Авиву 1996–98. Настала као сценска варијација ТВ драме Лутка са кревета бр. 21, драма Војник и лутка представља студиозан наставак Лебовићевог опуса зачетог Небеским одредом, носећи основне карактеристике и те тематике и те драмско – есеистичке линије. Аутентични доживљај логора, сам по себи екстремно драматичан, Лебовић је као и у Логору ослободио уплива документарног, да би основну драматику као провокацију могао дићи до трона на коме обитавају општељудске дилеме. Његова Вилма Рајнер, до рата девојчурак, девојка – сужањ у Аушвицу, а сада лекарка, удата Калдерон – носилац је једне судбинске дилеме без могућности катарзе: у логору се сучелила са страшним избором за који је била потребна и велика храброст и дивовска морална снага: бити жива лутка за уживање “великих ратника” између два јуриша, или завршити у крематоријуму? Невина и неискусна, девојка је тада показала само једну слабост – слабост према животу. И Вилми Рајнер, и осталима који су се спасли на тај начин, писац поручује: Побегли сте од смрти али не и од судбине коју нуди живот сачуван на такав начин... > [>> види поговор](#)

Миладин Шеварлић - [Змај од Србије](#)

(Шетамо)

ПОГОВАРАЧ:

Вашом драмском “хроником”, историју препознајемо као фарсу. Ваша унеобичајена

запитаност над српском историјом суптилно подлеже Вашој вештини изузетног, талентом и занатом обдареног драматичара.

АУТОР:

Змај од Србије је круна моје искрене запитаности како се све може мењати, тумачити, употребити и злоупотребити историјска истина у драмском тексту чија се радња збива у прошлости.

ПОГОВАРАЧ:

Ваша драма је ренесансног исходишта “драме у драми”, са нескривеним алузијама на Шекспирову “Мишоловку” у Хамлету. Змај од Србије је и отелотворење скривене стварности паланачког духа и менталитета. Да ли се стога драма завршава у лакрдији?

АУТОР:

Тај нарушени карневалски мизансцен, како рече Буца Мирковић, разоткрива оно испод, иза: суштину страначких политичких борби и интереса.

ПОГОВАРАЧ:

И не само карневал: критички настројени дух разара свакаку паланачки обоготворену конвенцију у којој се поништава индивидуалност. “Под влашћу обичајног морала – пише Ниче – оригиналност сваке врсте стекла је немирну савест.”

АУТОР:

Та савест обукла је филозофа у костим дворске луде... > [>> види поговор](#)

Милан Мина Обрадовић - [Поговор](#)

-- о о О о о --

Едиција Савремена српска драма КЊИГА 21

Издавачи: УДРУЖЕЊЕ ДРАМСКИХ ПИСАЦА СРБИЈЕ, 11000 Београд, Господар Јевремова 19 ; ПОЗОРИШТЕ “МОДЕРНА ГАРАЖА”, Мајке Јевросиме 30 и Културно просветна заједница Београда, Змај Јовина 4

www.drama.org.rs

udraps@gmail.com

За издаваче: Миодраг Ђукић, Братислав Петковић и Живорад Ајдацић

Одговорни уредник, Миодраг Ђукић

Главни уредник, Момчило Ковачевић

Извршни уредник, Биљана Остојић

Редакција: Миладин Шеварлић, Драган Томић, Владимир Ђурић Ђура, Снежана Кутрички, др Едуард Дајч

Коректура - Редакција

Ликовно и техничко решење, Ново Чогурић

Технички уредник, Небојша Кузмановић